Ріпка

Іван Франко

СТАРА КАЗКА, ПО-НОВОМУ РОЗПОВІВ І[ВАН] Ф[РАНКО]

Був собі дід Андрушка, а в нього баба Марушка, а в баби дочечка Мінка, а в дочки сучечка Фінка, а в сучки товаришка киця Варварка, а в киці вихованка мишка Сіроманка.

Раз весною взяв дід рискаль та й мотику, скопав у городці грядку велику, мервицею попринадив, грабельками підгромадив, зробив пальцем дірочку-дрібку — та й посадив ріпку.

Працював дід не марно: зійшла ріпка гарно. Щодень ішов дід у город, набравши води повен рот, свою ріпку підливав, їй до життя охоти додавав.

Росла дідова ріпка, росла! Зразу така, як мишка, була, потому, як буряк, потому, як кулак, потому, як два, а накінці стала така, як дідова голова.

Тішиться дід, аж не знає, де стати. "Час,— каже,— нашу ріпку рвати!" Пішов він у город — гуп, гуп! Узяв ріпку за зелений чуб: тягне руками, заперся ногами, добуває сил усіх, сопе, як ковальський міх,— мучився, потів увесь день, а ріпка сидить у землі, як пень.

Кличе дід бабу Марушку: "Ходи, бабусю, не лежи, мені ріпку вирвати поможи!" Пішли вони в город — гуп, гуп! Узяв дід ріпку за чуб, баба діда за плече — тягнуть, аж піт тече! Торгає дід ріпку за чівку, торгає баба діда за обшивку, працюють руками, упираються ногами,— промучилися увесь день, а ріпка сидить у землі, як пень.

Кличе баба дочку Мінку: "Ходи, доню, не біжи, нам ріпку вирвати поможи!" Пішли вони в город — гуп, гуп! Узяв дід ріпку за чуб, баба діда за сорочку, дочка бабу за торочку; торгають руками, упираються ногами,— промучилися увесь день, а ріпка сидить у землі, як пень.

Кличе дочка сучку Фінку: "Ходи, Фіночко, не біжи, нам ріпку вирвати поможи!" Пішли вони в город.— гуп, гуп! Узяв дід ріпку за чуб, баба діда за сорочку, дочка бабу за торочку, сучка дочку за спідничку. Торгає дід ріпку за чівку, баба діда за обшивку, дочка бабу за запаску, сучка дочку за спідничку,— промучилися увесь день, а ріпка сидить у землі, як пень.

Кличе сучка кицю Варварку: "Ходи, Варварко, не лежи, нам ріпку вирвати поможи!" Пішли вони в город — гуп, гуп! Узяв дід ріпку за чуб, баба діда за сорочку, дочка бабу за торочку, сучка дочку за спідничку, киця сучку за хвостик. Тягнуть і руками, і зубами, упираються ногами; промучилися увесь день, а ріпка сидить у землі, як пень.

Кличе киця мишку Сіроманку: "Ходи, Сірочко, не біжи, нам ріпку вирвати поможи!" Пішли вони в город — гуп, гуп! Узяв дід ріпку за чуб, баба діда за сорочку, дочка бабу за торочку, сучка дочку за спідничку, киця сучку за хвостик, мишка кицю за лапку,— як потягли, як потягли, та й балабунц!

Упала ріпка на діда Андрушку, дід на бабу Марушку, баба на дочку Мінку, дочка на сучку Фінку, сучка на кицю Варварку, а мишка — шусть у шпарку.